

ТОРГІВЛЯ В ЦАРСТВІ КОМУНІЗМУ

СИДІР ЗАПОРОЖЕЦЬ:

**КОЖНИЙ
ПОВИНЕН
ЗНАТИ!**

ЗАКРІПАЧЕННЯ БОЛЬШЕВИКАМИ СЕЛЯН

В Україні — “на нашій, не своїй землі!”

1929-1930 рр.

1930-1931 рр

1932-1933 рр

СИДІР ЗАПОРОЖЕЦЬ

ТОРГІВЛЯ В ЦАРСТВІ КОМУНІЗМУ

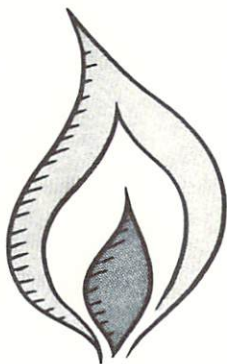
ЗАКРІПАЧЕННЯ БОЛЬШЕВИКАМИ СЕЛЯН

В Україні — “на нашій, не своїй землі!”
1929-1930 рр.

1930-1931 рр

1932-1933 рр

КОЖНИЙ ПОВИНЕН ЗНАТИ!

С В І Т Л О
Нью Йорк 1978

ТОРГІВЛЯ В ЦАРСТВІ КОМУНІЗМУ

1.

Обдуривши народи б. царської тюрми привабливими гаслами, самозванці, що назвали себе большевиками — а їх не лише в більшості, а навіть немає і в меншості, а є тільки невелика купка, — почали господарювати, а раз так, то й торгувати.

Торгівля, як відомо, є дуже важливим чинником у господарському життю людства. Торгівля, фактично, регулює відносини між продуцентами й споживачами з одного боку, і є ніби обміном лишками продукції між продуцентами — з другого боку.

Торгівля, як і всі чинники господарства в т. зв. Советському Союзі, була об'явлена "народньою" і прибрана самозванцями до своїх рук.

Приватну ініціативу з першого дня їхнього керування скасовано.

Зупинились фабрики та заводи, перестали працювати ремісники, закрито магазини. Селяни перестали вивозити на ринок продукти сільського господарства.

Життя як у місті, так і в селі завмерло. Але зупинити його ніяк не можливо, бо воно тече і вимагає: для селянина продукції фабрично-заводського виробництва, а для робітника і взагалі мешканців міста — продукції сільсько-господарського виробництва.

Відсутність продукції сільського господарства особливо болуче відчувало міське населення. І останнє безперервними валками сунуло в село й шляхом безпосереднього обміну здобувало собі кусок хліба чи сала, та з великими труднощами підтримувало своє животіння. Тим більше, що залізниці, як і все господарство, були большевиками доведені до негідного для вжитку стану.

Ні продуктові обкладання (развйорсткі), ні продуктові податки, себто примусове відбирання від селян продуктів, не врятували становища. Появився чорний ринок, що здирав останню сорочку з голодуючого.

Самозванці, бачивши свою загибель, неспроможність налагодити справу обміну, і, головне, поставання міського населення продуктами, об'явили в 1924 р. нову економічну політику, т. зв. НЕП. Правильними словами — допустили приватну ініціативу, визнавши приватну власність.

Відкрились деякі фабрики, почали працювати ремісники. Селяни також не забарилися підняти своє виробництво і завалили ринок продуктами сільського господарства. Життя як у містах, так і по селах почало входити в свою колію. Та не судилося народам, що перетерпіли трьохсотріччя імперіялістичного визиску, пожити вільно, свобідно працюючи.

В 1929 році т. зв. большевики повели наступ закріпачення: селян за колективними господарствами, а робітників за фабриками та заводами. Протешалений опір селян і негативне ставлення робітників не давали бандитам так легко їх закріпачити.

Примусове відбирання червоними людоїдами продуктів від селян з ціллю загнати їх до колективних господарств забрало в Україні сім мільйонів жертв, що згинули весною 1933 р., замучені голодовою смертю. Позитивних же наслідків самозванці так і не добились.

Сільське господарство зовсім занепало. Припи-

нили працю приватні підприємства. Перестали продукувати ремісники. Ринок зліквідувався. Появився знову чорний ринок та т. зв. советська торгівля, яка й до сьогоднішнього дня не може забезпечити населення ні продуктами, ні речами.

Щоб купити вбрання або взуття треба походити, повартувати біля магазинів декілька місяців, а то й років, поки “наскочиш” і то не на таке, яке потрібно, а яке попадеться. Як не дивно, а бувають випадки, коли на протязі десяти років не можна дістати одної пари білизни.

Не дивлячись на все те, червоні кати по великих містах повідкривали т. зв. універмаги. Для цього або надбудувували на двоповерхових магазинах іще по два поверхи, або займали декілька магазинів підряд, об'єднавши в один великий магазин “універмаг”.

По таких магазинах-“універмагах” крам продається по підвищених цінах, т. зв. комерційних. Але, на жаль, і в цих магазинах краму немає. У дні свят наряд колосальними лавами проходить ці величезні універмаги, одержуючи від продавців кожного відділу відповіді московською мовою: “нет” або “скоро будет”.

Постачають крамом і сільсько-господарськими продуктами лише столичні міста, і то в обмеженій кількості. Щоб дістати пару мештів чи то іншу річ, треба стати в чергу, або звечора, або ж у 12 год. ночі, інакше нічого не дістанеш. І головне те, що це по комерційних, підвищених цінах. (За пару мештів треба заплатити 400-500 советських рублів при заробітній місячній платні робітника в 200-300 рублів).

В інші міста і села крам доставляють у дуже малій кількості й рідко. Потреба ж населення в ньому невимовна і це примушує наряд мучитися в щоденних чергах, які утворюються задовго до відкриття магазинів. А коли магазини відкриють, то коли є крам, сильніші силоміць пролазять на-

перед і дуже часто бувають випадки, що змучені падають в непритомн. на підлогу і по них "зачерствілий" від "доброго" життя „нарід“ топчеться, не звертаючи уваги. Часто виломлюють руки, ломлять ребра. Жінкам, що тиснуть без черги, виринають коси...

А жандармерія демонського царювання т. зв. робітниче-селянська міліція стоїть і "слідкує" за порядком. Викидає з черги за "провину" жінок робітників і селян, а на їх місце ставить спекулянтів чорного ринку, від яких, безумовно, має поживу.

І так з першого дня советської торгівлі і до сьогоднішнього дня нарід мучиться і кляне московського Ірода за "щасливе та радісне життя", а всіх комуністів та жидів за те, що лише вони все споживають, визискуючи трудовий нарід, бо в їх руках знаходяться і влада, і торгівля.

Але сказати "жид" голосно бояться, бо хоч це слово правильне в українській мові, за нього можна сидіти цілий рік у в'язниці.

Отака то, цивілізований світе, т. зв. советська торгівля!

2.

Тому то здивування рабів комунізму, яких самозванці послали в 1939 році в окуповану Польщу для "заведення порядку", при баченні великої кількості всякого краму, і то дешевого, навіть описати не можна. (Мешти доброї якості коштували тоді там 7 рублів).

Магазини польських міст на протязі декількох тижнів були приїзжими з "соціалістичного раю" обкидані старим драним взуттям, замість якого тут же за дешеву ціну взували нове якісне взуття. Блискавично розкуповувався одяг та інший крам.

Дуже болюче відчуває нарід т. зв. Советського Союзу нестачу промислового краму, але з горем

та бідною напівобірваним у полатаних лахах перебивається.

Щодо харчевих продуктів, без яких не можливо існувати, то тут справа стоїть набагато гірше, бо шлункові латка не допомагає, а постачання міст продуктами у великій мірі недостатнє.

Продукти, що доставляють на ринок колгоспи, не задовольняють потреб населення і на 50%. Тому на ринку "ярчуком" ходять мешканці міста, здебільшого, безумовно, жінки, вичікуючи довозу та виглядаючи з вулиць машин колгоспів. І як тільки машина виїжджає з вулиці, до неї чіпляються "покупці" — голодні будівники демонського всесвітнього соціалізму. Перший за машину, другий за першого і так далі, і поки машина підїде до свого місця на ринку, утворюється тисячна черга, а продуктів на машині лише на чоловік 100-150. Треба виглядати другу машину, третю і т. д. І так щодня, і на протязі цілого дня.

А деякі шофери колгоспів, що рахують робітників більшими "винуватцями" за "побудову" соціалістичного "раю", не дивлячись на те, що до машини "вчепилась черга", пускають її на весь хід, і бідний голодний нарід падає на бруківку, розбиваючи собі лиця, ламаючи руки та ноги.

Отаке то, світе, постачання продуктами міського населення в соціалістичному "раю" — на одній шостій частині земної кулі!

3.

Припустім собі, що фабрики та заводи мало продукують промислового краму, бо зайняті будівництвом всякого воєнного спорядження, а колгоспи мало продукують м'ясних та молочних продуктів, бо продукують здебільшого "хлібні злаки" — збіжжя.

Але й тут наше припущення буде помилковим, бо в Україні — житниці всієї Європи — навіть перед другою світовою війною, себто в 1941 р.,

щоб купити один кг. хліба, треба було ставати в чергу звечора і стояти цілісіньку ніч. Хліба ж давали в одні руки лише один кг.! І це називалась вільна (безкарткова) торгівля, про яку хвалячись, один із катів говорив по радіо: "карточної системою ми вводять не будем". І хліб чорний продавався по 90 коп. за 1 кг., хоч пшеницю від колгоспів забирали по 80-90 коп. за пуд (16 кг.).

Для скасування черг бандити не вживали заходів для збільшення випуску печеного хліба, щоб задовольнити повністю потреби населення, — а вживали знущань. Було вночі, перед ранком, підїздить до черги жандармерія ката вантажною машиною, хапає змучених у черзі людей, кидає до машини і вивозить км. 10-15 за місто (10 миль), а там скидає. Голодні, а взимку й холодні "господарі найдемократичнішої в світі країни" плентаються пішки, повертаються до міста вже без усякої надії на купівлю одного кг. хліба, бо до часу їх повернення хліба по магазинах уже не буває.

Отаке то, робітники й селяни Заходу, постачання хлібом робітників і селян "соціалістичного" будівництва на одній шостій частині земної кулі, звідки хлібом постачається багато інших країн, а перед війною постачались друзі большевицьких самозванців — німецькі нацисти та італійські фашисти.

4.

Багатьом здаватиметься це неможливим, але ж за залізною заслоною все можливе, навіть те, чого голова чоловіка не може придумати. Тому то і залізна заслона існує, бо коли б її не було, то в т. зв. Советському Союзі залишився б лише демон кривавий та декілька його прибічників, також забруднених людською, християнською кров'ю, з соратницькою Московією.

Там таки за залізною заслоною — в пеклі цього світу — де існують лише жахи та катування, найбільшим святом вважається дні 7 та 8 листопада, себто дні т. зв. Жовтневої Революції, в які то дні самозванці, обдуривши народи бувшої царської тюрми, взяли в свої руки кермо.

На це свято червоні шахраї “кидають” до міст найбільше краму та різних продуктів, щоб після демонстрацій кожен зміг “добре” попоїсти та й подякувати за “добробут”, принесений ними “визволенням із царської тюрми”.

І що ж Ви думаєте: що робітник має на це свято? що він може дістати з продуктів? А ось що. Коли жінка робітника буде тинятися цілісінкими днями по чергах на прдтязі 3-ох днів, то вона дістане, себто купить: 1 кг. оселедців, 3 кг. хліба, 250-500 гр. масла, 3 кг. цукру, 500 гр. сира, 1 кг. ковбаси і... все. Зате водки та вина зможе дістати скільки їй забажається.

А тоді трудящі після, безумовно, примусової демонстрації з “радощів” добре вип’ють, без жодної їжі відразу п’яніють і замість дякувати, починають бандитів лаяти та проклинати, за що потім суворо караються.

6.

Ось чому народи пекла — одної шостої частини земної кулі — дні 7 та 8 листопада вважають днями жалоби, постять і молять Господа Бога про помилування їх та звільнення від демонського насильства.

На знак солідарности з мучениками комунізму всі народи світу повинні також уважати 7 та 8 листопада днями жалоби та утримуватися в ті дні від розваг і забав.

Щождо українців, розкиданих по всьому світі, то по всіх церквах обох віровизнань у ці дні повинні відправлятися поминальні Богослуження

за всіх загинутих за віру Христову і нашу матір Україну.

У календарях дати 7 та 8 листопада треба відмічати, як дні жалоби, з короткими про те поясненнями.

7.

Певно, що т. зв. большевицька влада, бажаючи похвалитись перед американцями виробництвом жіночого одягу та взуття, в одній одяговій крамниці Нью-Йорку, не так давно, влаштувала виставку.

Треба припускати, що на цю виставку большевики привезли найкращі свої вироби й визначили мінімальні ціни.

Як же в дійсності виглядали советські вироби в порівнянні до місцевого виробництва й цін? Найкращий советський одяг виглядав незугарно пошитим і з матеріалу низької якості. Щодо цін, то вони не витримували жадної критики.

Жіноча сукня із штучного шовку (рейону), яка в США коштувала б принаймні 5-6 дол., за советськими цінами коштує 535 рублів. У перерахуванні за офіційним курсом на долари, ця сукня коштує 134 дол. Жіноче вбрання з нечистої вовни коштує 506 руб., або 126 доларів. Жіноче пальто з нечистої вовни коштує 620 р., або 155 дол.

Такі ж високі ціни існують і на взуття.

Заробітки ж жінок у порівнянні з дорожнечою в Сов. Союзі дуже і дуже низькі. Вони в декілька разів менші від заробітків чоловіків, про які вже сказано. (Див. "Свобода в "рабстві").

Як бачимо, то раби комунізму, себто будівники жидівського соціалізму, і на сьогоднішній день не мають ніякої можливості по-людському ні вдягнутися, ні взутись, не кажучи вже про якість не добре, а хоч би можливе прохарчування.

Отакий то "рай" большевицький! Як би раби змогли забути наготу, то ходили б там, як іще перші люди в дійсному раю.

ЗАКРІПАЧЕННЯ БОЛЬШЕВИКАМИ СЕЛЯН

В Україні — “на нашій, не своїй землі!”
1929-1930 рр.

1.

Зима. Крутить із шаленою силою хуртовина. Мороз досягає 20 ступенів Ц., а біля брами Харківської в'язниці тисячний натовп жінок-селянок. Одягнені вони в різне лахміття та подерті кожушанки, рештки залишеного червоними катами “одягу”. І вони, як отара овець під час негоди, збились до купи біля брами та муру в'язниці, щоб хоч трохи захиститися від завірюхи та зігрітися від страшного холоду, що пронизував до самих кісток.

Деякі з них по дві, деякі по три, а то й по чотири доби вартували, щоб у них взяли хоч невеличку “передачу” їх чоловікам.

На побачення з чоловіками вони в ніякому разі не числили, бо ж їхні чоловіки ув'язнені як “вороги народу”, як “контрреволюціонери”, як такі, що хочуть “повалити” владу катів. Фактично вони не мали що їй передавати, бо червоні кати все їх майно й харчеві продукти пограбували дочиста.

І їх турбувало вже не те, щоб нагодувати мучеників, а хоч би довідатися чи живі ще їх дорогі чоловіки, яким дозволялось написати: “передачу одержав”.

Довідавшись про це, вони раділи і підбадьорювалися. Здебільшого ж було так, що катівські

сатрапи передачу забирали кажучи, що чоловік нічогосінько не хотів написати. Це означало, що червоні людоїди його вже замордували або ж розстріляли, або в останньому випадку заслали в Сибір на каторжні муки. Вороття звідти теж не було.

Ясно, що одержавши таку вбивчу вістку, жінки непритомніли, підіймали крик, галас, плакали на взрид до божевілля, але порятунку не було ніякого. Навіть ніхто співчуття не міг висловити, хіба тільки нишком у своїй душі. Бо до "ворогів народу" треба було бути всім жорстокими та з ворожим до них наставленням. Катівські ж сатрапи тільки ходили та всміхалися.

А хто ж були ті "вороги народу"? Не більше й не менше, як звичайнісінькі собі селяни, які жили мирно, мали тихе родинне життя, не пили й не гуляли, любили працювати та мали невеличке майно: пару коней, одну або дві корови, свиняку та різну домашню птицю. Але вони вірили в Господа Бога і не займалися доносами. А це якраз і злило червоних катів, і вони давали їм прозву "куркуль", і як "ворогів народу" запроторювали до в'язниць. Тим же червоні кати застрашували все населення до беззастережного підкорення, бо розпочиналась колективізація — закріпачення селян.

І це не в одній області чи повіті так було, а по всій Україні. І всі в'язниці міст були понабивані мучениками. Де за часів царату містилося по дві-три тисячі чоловік, там за червоних катів понабивали по 12.000-13.000 чоловік.

Скільки ж ті мученики перетерпіли жахів, знущань, тортур, то це навіть тяжко описати.

Родини цих "ворогів народу" залишались напризволяще. До них ніхто не мав права ні заходити, ні розмовляти з ними, бо з усіми хто мав би з ними зв'язок, поводитися так, як із ворогами народу і вживали до них репресій.

Ті ж, у кого відібрали й хати, ходили безпри-

тульними, як вигнані господарем собаки, голодні й холодні. Ніхто їх не приймав і ніхто їм не допомагав.

Того відчаю, тих переживань і мук жінки-матері, яка залишившись сама без притулку, мала ще й декількох дітей, не можливо навіть висловити.

Усі ті мучениці, які раніш нікуди не виїздили з села, їхали потягом чи то йшли пішки до міст, шукати захисту у вищих головорізів. Оббивали пороги т. зв. суду, прокуратури, НКВД, та дарма, бо ніхто з "ворогами народу" не хотів і розмовляти.

Як відомо, майже всі пости там займали жиди, які з самозадоволенням дивилися на муки беззахисних. Зверталися вони й до юристів, що теж здебільшого були жиди, які забирали останні гроші, не даючи найменшої допомоги.

2.

Ох, як тяжко це все згадувати, а згадувати треба, навіть необхідно, бо, перебуваючи на чужині, в умовах вільного життя, забуваємо про муки, заподіяні нам червоними катами і особливо чужинцями. І не тільки що забуваємо, а навіть дехто лізе до тих же чужинців знову, і знову продає душі українського народу.

В Україні — “на нашій, не своїй землі”

1930-1931 рр.

1.

Була вже добра ніч, як несамовитий крик, плач дітей, гавкання собак, іржання коней і постріли з рушниць на смерть поперелякували мешканців присілка Н. при дворці Катерининської залізниці. Ніхто не міг не тільки що спати, а навіть і в ліжку бути.

Всі повдягалися і сиділи мовчки в кімнатах, чекаючи на день Божий з усе більш обіймаючим страхом і безчисленними думками: що сталось і що буде далі. Світла світити боялися. Дивитися у вікна не могли, бо знадвору були зачинені віконниці.

Про те ж, щоб вийти на вулицю, не було й мови, бо в раю червоних катів боялись і тіні своєї, і не лише вночі, а й удень. А галас усе збільшувався й збільшувався, і тільки перед ранком почав потроху стихати. Вже була восьма година ранку, а поперелякувані все ще боялися виходити. Лише по десятій годині почали один по одному виходити та один у одного питати що сталося? Але ніхто нічого не знав, а далше своїх домів боялися йти.

А що ж було насправді? На мові червоних катів, це провадилась кампанія усупільнення селянського майна, кампанія колективізації, бо стоти-

сячні ув'язнення селян "куркулів" узимку 1929/30 рр. позитивних наслідків не дали.

Тепер же більшовики забрали всіх селян із хутора Вірного і пригнали на двірць для відсилки на Далекий Схід. Забрали й того селянина, якого декілька років тому, за зразкове господарення, наділили грамотою та в подарунок дали трактора. (Залишились тільки вірні катам "собаки" та донощики, один або два на хутір).

Забрали старих і малих. Малих дітей і старших віком, які неспроможні були йти, посадили на сани, а всіх інших гнали пішки. З собою брати нічого не дозволили.

Дарма, що була місячна, зоряна ніч, тисячна згряя катівських сатрапів озброєна до зубів, мала при собі ще й собак, боячись щоб часом хто зі "злочинців" не втік.

Безумовно голосили жінки, кричали діти, коні іржали, певно співчуваючи в'язням, гавкали собаки, а червоні кати до того ще й стріляли.

2.

Пригнавши тих мучеників у глуху зимову ніч на двірць, катівські вислужники посадили їх. Вірніше буде, коли скажу — вщерть понабивали ними неопалені вантажні вагони, замкнули двері і відразу ж повезли в далеку дорогу. Куди їх везли і що будуть з ними робити, про те ніхто нічого не знав.

Вагони відмикались лише раз на день. Давали якоїсь бурди замість зупи по пів літри на особу, та по маленькому кусочку чорного хліба, щоб не всі разом поздыхали, як сказав один із червоних катів. Також виносили бруд із "параш".

Брак їжі, нестерпні переживання й жахливі умовини так відбивались на здоров'ї матерів немовлят, що вони зовсім не могли годувати своїх діточок грудьми. Знесилені немовлята плакали, пищали та до грудей матерів припадали і ссали, але

нічогісінько не споживали. Голодом виснажені бід-
несенькі на руках матерів умирали. А матері...
Боже, що діялося з ними...

Батьки тугу ту в своїх серцях переносили, пла-
чучи нишком, щоб не додавати ще більшого жа-
лю матерям. Були й такі, що катівською бурдою
немовлят заливали, але, не витримавши, діти по-
вмирили.

Отак ні в чому невинних святих янголят чер-
воні кати вбивали, а в матерів та батьків здоров'я
відбирали.

Неймовірно тяжка, смердюча атмосфера, тісно-
та, бруд, а до того ще й зовсім голодові пайки
відбрали життя й у багатьох старших віком та
малих дітей.

На станціях, де відчиняли двері, катівські са-
трапи мертвих забирали, а куди дівали, то одному
лише Господу Богу відомо.

Довго і дуже довго їхали мученики — сини і
доньки нещасної нашої матері України, кінець-
кінцем на одній із станцій Вологодської губернії
катівські сатрапи повідмикали й повідчиняли двері
і на все горло загорлали: "Собірайтесь, приїхали
на место!"

І тут же посадили на сани, завезли у величез-
ний ліс та й поскидали проти неба на сніг, висота
якого була до 1.50 м., і знову загорлали: "Ето
для вас вольное поселеніє, рубіть деревья й строй-
те дома". Тяжко собі навіть уявити те становище
в якому опинились ці живі ще мученики з досить
підірваним здоров'ям на морозі до 30-35°, а то
й 40° Ц., не маючи належного одягу, ні жодних
засобів прожитку.

А ще зробиш? Хочеться жити! Ох, як хочеться
жити! І вони, помолившись в душі Господу Богу,
почали будувати.

Чому помолившись в душі? Та тому, що коли б
молилися голосно або взагалі подали знак, що
хочуть молитися, то зразу були б розстріляні.

Взимку 1930/31 рр. десятки, а може й сотні тисяч синів та доньок колись вільної України, вивезли червоні кати в далекі східні області Московії. Тисячі повмирали дорогою, тисячі повмирали на місцях вільного поселення від голоду й холоду, а може, Бог святий знає, може вже й нікого не залишилось живого. Всім же відомо, як гинули сини нашої неньки України на будівництвах каналів, у Сибірських лісах, на Соловках, Колимі й інших місцях далекого Сходу, місцях віковичної мерзлоти.

3.

Дуже тяжко згадувати про всі жахи й муки, що переносив наш многотраждальний нарід, а згадувати треба, щоб і на мить не забувати того, що діється "на нашій, не своїй землі" і що наші батьки й матері, брати і сестри, сини й доньки до цього часу терплять страшні жахи і нестерпні муки.

**В Україні — “на нашій, не своїй землі”
1932-1933 рр.**

1.

Тверда, і дуже тверда, душа Українського Народу. Загартоване й його серце. Чи то так сильно вплинула ще давня боротьба з “бусурменами” (турками, татарами й ордами інших племен), чи то відбилась кріпацька неволя, накинена царатом “братньої” Московії, чи то вже зробила їх такими брехлива політика й жахи червоних катів, тяжко про те сказати. Треба припускати, що все те разом узятє зробило наш нарід таким твердим і загартованим.

Бо й боротьба з бусурменами, що лізли на нашу землю з усіх кінців, була тяжка й довготривала.

Неволя ж, накинена царями Московії, замість визволення від гніту підступних ляхів, які теж немало попили крові нашого народу, ще більше завдала шкоди. Варвари з нашим народом поводитись гірше, ніж із твариною.

За часів кріпацтва за найменшу “провину” сікли різками. Людей міняли на собак. Без дозволу пана ніхто не мав права ні женитися, ні виходити заміж. Хто панові був до вподоби з жінок чи то дівчат, тих силою забирали до покоїв пана і примушували з ним жити. Матерів, які мали немовлят, примушували годувати своєю груддю панських цуценят.

Після проголошення волі, в 1861 році, покращення йшло такими малюсінькими кроками, що й на протязі десятків років його не було видно. Поперше, землі в своєму користуванні селяни мали зовсім незначну кількість. Обробляти її не було чим. Сільсько-господарська продукція мала дуже низьку ціну. Подруге, податки накладались досить високі. Ренту за орендовану в панів землю треба було платити теж високу.

І воля ніяк не могла відірватись від неволі. Неволя здоганяла її. Селяни не мали чим сплатити податків (подушного) і їх за несплату мучили й катували. Взимку босими ногами ставили на кригу й підливали холодною водою. Коли ж хто, не маючи змоги, і після катування не сплачував, у того забирали його майно.

Теж тяжкі й дуже тяжкі були часи. Треба було довгого часу й великої жертвенної боротьби, доки нарід добився можливостей задовольнитись хоч куском насущного хліба.

У москалі (в солдати) спочатку забирали на 25 років, а потім термін усе зменшувався й зменшувався, і в кінці падіння царів-варварів дійшов до 3 р. в армії та 4 р. у фльоті.

З солдатами поводитись гірше, ніж із собаками. Не віддав "чести" офіцерові — били, не так повернувся — били, не встав своєчасно — били, не дуже стукнув закаблучками — били, дуже стукнув — теж били. Взагалі їх били на кожному кроці і за кожний крок. У 1915 р. "хлопців", які ще не були й солдатами, били — й добре били — за те, що луцили соняхи підчас призову, свідком чого я особисто був.

І в останніх часах у таких містах України, як Харків, Київ, Дніпропетровське, Одесса й інші, при вході в парки були прибиті дощечки з написами: "Солдатам і собакам вход воспрещон".

По головних вулицях міст солдатам дозволялось ходити по одному, лише спеціально визна-

ченому боці. Їхати трамваями дозволялось тільки на передній площадці. Заходити в ресторани чи то чайні солдатам суворо заборонялось.

Жадної освіти, особливо по селах, царі-варвари не давали і наш нарід за понад 200 років неволі, культурні надбання нашої вільної колись держави почав забувати. Перестав бути письменним. Лише сувора традиційність, передавана з покоління в покоління, охоронила наці нарід від повного забуття "хто ми і чиї ми діти", в чому в найбільшій мірі заслуга Апостола України — кріпака Т. Г. Шевченка.

Школи по селах відкривались також лише перед падінням царату і навчання провадилось виключно московською мовою.

У середніх школах, які були по містах, селянинові невідсилу було вчити своїх дітей, бо це коштувало дуже дорого та й нерадо відчинялись перед ним двері. За високу школу не було чого й думати.

До неймовірності були визискувані й робітники. Вони працювали по 12-14 год. на добу, і лише перед падінням царату, по 10 год., одержуючи мізерну оплату.

Червоні кати, врахувавши тяжке становище робітників і селян буйшої тюрми народів і їх темноту й невідготованість до будьяких здорових обмірковувань, кинули клич: "фабрики й заводи робітникам, земля селянам". До того додали, що кожний нарід має право на самовизначення.

Українські селяни з великим застереженням прийняли клич катів, і майже ніхто за большевиками не пішов. Тільки ледарі, гультьяї та картярї пішли на службу до катів.

Червоні ж кати, прибравши силою до своїх рук владу, з першого року почали селян грабувати, розстрілювати, забирати до в'язниць, засилати в Сибір. Храми Божі зруйнували, а святості церковні брудними ногами потоптали, а потім спалили.

Заборонили молитись Господу Богу, а хто молився, то був переслідуваний і катований. Більшу частину священослужителів розстріляли, а останніх заслали в Сибір.

Брехливі обіцянки червоних катів, які виставляли себе захисниками поневолених, а ставши до влади в неймовірний спосіб катували та знущалися над народом, мабуть найбільше вплинули на твердість душ нашого народу й загартованість його сердець.

2.

Це можна припускати ще й з тих причин, що:

1) Не дивлячись на стотисячні ув'язнення селян узимку 1929/30 рр. себто в перші роки колективізації.

2) Не дивлячись на катування ув'язнених, засилення в Сибір, розстріл їх і пограбування їхнього майна,

3) Не дивлячись на примусове, в нелюдський спосіб проваджене вивезення десятків, а може й сотень тисяч селян у холодні області Далекого Сходу, під час кампанії колективізації і цілковитого пограбування їхнього майна,

4) Не дивлячись на знущання над ними і величезну смертність серед них через голод і холод,

5) Не дивлячись на всі заходи й засоби, яких уживали червоні кати, український нарід не хотів об'єднуватися в колективні господарства. Український нарід не хотів усупільнювати свого майна.

Український нарід уже добре зрозумів, що він попав у найбільшу неволю, яка тільки могла бути придумана й застосована до живої істоти, не кажучи вже про чоловіка.

Але він твердо й непохитно вирішив у кріпацтво не йти.

Червоні кати зганяли віча і весь час товкмачили людям про доцільність колгоспного життя, про той добробут, який будуть мати селяни після

усуспільнення свого майна, затративши мінімальну кількість фізичної енергії.

Селяни вперто мовчали. Ніхто ні слова. "Рявкне" було вірна катам "собака" два або три слова, і на тому кінчалось.

Ішли до своїх ще хат. Ішли мовчки, ніхто нікому ні слова, бо вже й боялись один одного, хоч усі й думки мали одні й ті ж і всі твердо тримались свого попереднього рішення — не йти в кріпацтво, що б там не було.

На ранок кати знову гонили селян на збори й товкмачили те ж саме. І так щодня.

Складати вину на "куркулів", або ж на "заможніх середняків" катам не вдавалося, бо з першими вони "розрахувались" в 1929/30 рр., а з другими в 1930/31 рр. Так почали вони нападати тоді на "середняків", що, мовляв, думають "категоріями кулаків" і всіх відбивають від найбільшого, яке могла б мати людина, щастя. Нахвалялися й з ними зробити те, що зробили з їхніми попередниками. Стукали об стіл кулаками, кричали, вживали брудних слів та виразів, яких назагал уживають москалі.

А нарід усе мовчав. Тим часом відчув, що буде щось страшне, бо добре зрозумів, що за спинами москалів, т. зв. большевиків, стоять жиди й під московськими назвиськами криються жидівські прізвища. І добре собі усвідомлював, що жиди так справи не залишать, бо ще до революції 1917 р. вони весь час говорили селянам: "Ви вже в мішку, вас залишилось тільки зав'язати". І вони, зав'язавши, почали діяти.

Пригадалися і 1921 та 1922 рр. Роки "викачування" хліба-зерна для "робітників". Комісарами тих грабункових акцій були здебільшого жиди. Пригадалися і часи т. зв. золотухи, коли підступами, хитрощами, ув'язненням й тортуруванням невинних "викачувалось" золото. Там також перша золота "скрипка" була в руках жидів.

І тоді стало ясним, чому саме царського міністра Столипіна, який запровадив був земельну реформу, що в більшій мірі розв'язувала проблему малоземелля й набагато покращувала життя селян — убив саме жид. (Подробиці див. "Жиди і світ", розд. 10-й).

Не дивлячись же на всі застрашування, стуки й крики, на всі освідомлювання й пригадування, український нарід у кріпацтво — т. зв. колективні господарства — не йшов.

3.

Насунувся гураган. З величезною силою вдарив перший грім і страхіття блискавкою рознеслося по всій нашій, не своїй, землі.

Катівські сатрапи по всіх селах і хуторах величезного простору всієї України забирали у селян увесь дочиста хліб.

Забирали жито, пшеницю, ячмінь, овес, просо, гречку, кукурудзу, пшоно, муку, крупи і все, що тільки належало до харчевих продуктів. Все, що могла б споживати людина або тварина. І забирали не тільки в будках, закрамах та кошлях, чи то на горищах, а буквально скрізь і всюди. Навіть із горшків та глечиків витрушували різні крупи та пшоно. Місця, де лежав хліб, підмітали й змітки теж забирали, незалишаючи ні зернини.

Крім того, провадили найпильніші розшуки: в печах, грубах та лежанках, під причіпками та стінами, коли їм здавалось, що там для сховку зроблені подвійні стіни. Розривали солому, сіно, полови і там перешукували. Коли підозрівали, що солома чи сіно заново складені, то всю геть солому чи то сіно розкидали.

Ходили з залізними, на кінці загостреними палицями й штрикали скрізь по дворах і городах. У місцях підозрілих глибоко рили землю лопатами.

В кого знаходили закопаний чи то взагалі захо-

ваний хліб, того розстрілювали на місці без суду й допиту.

І так по всій Україні наступили чорні, ніколи не забуті, нечувані в історії дні. Дні видимої смерті. Дні найжахливішої смерті. Суворо раховані дні життя, бо кожен знав, що ще місяць, ще тиждень, ще один день, ще одну годину, ще одну хвилину поживе а потім таки згине й обов'язково згине, бо нема чого їсти.

Спочатку мученики за віру Христову і націю свою живилися овочами та городиною, домішуючи сушене й потерте на муку коріння будьякого зілля, або ж непридатне для їжі зерно з нього. Потім забивали худобу, різали птицю.

Їли в дуже обмеженій кількості з розрахунком, щоб якнайдовший час протягнути. Бо жити, Боже милий, як хочеться жити! Хоч день, хоч два ще пожити. Хоч трішки ще покористуватись тими благами, тією красою-природою, що Ти, Великий Боже, утворив для чоловіка. Подихати, ще хоч трішки тим повітрям, яким живиш Ти всесвітне своє сотворіння.

Їжа в селян-мучеників із кожним днем зменшувалась тай зменшувалась і незабаром скінчилася.

Голодом виснажені, душевно змучені, морально вбиті, почали втрачати здоровий змисл, здоровий розсудок. І їли вже все, що попадало під руки. Поїли своїх собак, котів. Їли щурів і мишей, коли хто міг упіймати. Їли кістки, перепалюючи на вогні. Ходили по десять, а то і по сто разів на одні й тіж місця розшукувати чого-небудь для їжі, але ж нічого вже не знаходили.

І вже не тільки кожен день або кожна година, а навіть і кожна хвилина вривала останні залишки їх сил. Вони вже дивились наперед себе — і нічого не бачили. Слухали — і нічого не чули. Говорили, не розуміючи, що й про що.

Це вже не були люди, а мерці, але вони ще ру-

хались і були страшні, як нічні тіні. І ці тіні вставали і знову йшли на "здобич", бо хотіли їсти, але не тільки що нічого не знаходили, а мало хто й повертався додому. Подорозі падали й умирали. Ті вмирали там, а інші вдома, — але всі вмирали. Було багато сіл і хуторів, у яких жодної живої істоти не залишилось.

Червона чума косила і старих, і малих. Косила страшною косою. Косою голодової смерті, яка далека до порівняння з усякою смертю, навіть зі смертю від чорної чуми. Бо чи є ще смерть страшніша від смерті з голоду? Перед цією найстрашнішою, найжахливішою смертю багато людей божевільно. Були випадки, що матері в припадку божевілья їли тіла своїх рідних дітей, раніше померлих.

4.

І лягло їх сім мільйонів. Сім мільйонів тільки голодовою смертю замучили червоні кати наших братів і сестер за віру Христову і Націю Українську.

Такого страхіття світ ще не знав і не чув ані за яких часів і ні за яких правлінь. Але про цей страшний морд на нашій батьківщині світ знав і знає тепер, але мовчить. Чому?

Це було найстрашніше й нажахливіше від усього що траплялось на світі від першого дня його створення.

Це було найогидніше з усяких збройних і беззбройних воєнних знищень. Бо тут знищені ні в чому не винні цілі родини: батьки й матері, брати й сестри, сини й доньки.

Знищені без усякої причини і будьякого спротиву. Одне тільки, що вони були непохитно вірні Господу Богу Ісусу Христу та душею й тілом любили свою матір Україну.

Тих вірних Богові і відданих своїй нації знищено сім мільйонів чоловік. У порівнянні до кіль-

кости населення інших країн, не знищено: Чехію з Словачкією разом узятих. Це знищено Латвію, Литву й Естонію, разом узятих. Це знищено Бельгію цілком. Це знищено дві з половиною Фінляндії. Це знищено Швецію, Норвегію. Кінець-кінцем не знищено половину Канади.

Чи можливим було б, щоб світ про те не знав?.. Ні, це неможливо. Світ про те знав. Світ також знав про сотні тисяч невинно ув'язнених у 1929/30 рр. і за сотні тисяч примусово вивезених у 1930/31 рр. Світ знав про всі арешти й ув'язнення і про всі концентраційні табори та непосильну примусову працю. Світ також знав і про зруйнування храмів Божих і спалення святощів церковних.

Перше підтверджується тим, що червоні кати пограбувавши в українських селян хліб - зерно, експортували його в різні країни і продавали там за безцінок, дешевше місцевого хліба, утворюючи таким чином демпінг. Демпінг і був товчком виявлення країнами світу його дешевизни. Так само було і з лісом (деревом), для заготовки якого червоні кати визискували даремну примусову працю "невільників".

А останнє підтверджується тим, що підчас війни запропоновано, вірніше, зроблено натиск на червоних катів дозволити відкрити церкви.

Світ про все знав і знає, але мовчить. А тому повстає питання: Чому мовчить?... Це "чому" є складною загадкою.

Під словом "світ" розумію світові правління, а не маси. Загальна маса справді нічого не знала і зовсім мало що знає й тепер.

5.

Переглянувши пройдений нашим народом життєвий шлях просто таки впадаєш у запаморочення. Яким тернистим був він спочатку і яким нестерпно-жахливим став у останніх часах. А нарід ми побожний. Відвідуємо церкви, підносимо моління до

Господа Бога, і, поверхнево дивлячись, наче б то нам належала б бути велика підтримка від Нього. А коли розкриєш усі сторінки життя й уважно їх проаналізуєш, то стають уповні зрозумілими наші теперішні покутування. Бо гріхів і гріхів непростимих накоєно нашими людьми занадто багато. Ще й за княжих часів, за часів гетьманів, за час поневолення московським царем, підчас перебування в неволі ляхів, а про останній час, то тяжко навіть згадувати. Хіба ж не допомагали червоним катом і наші люди руйнувати храми Божі, катувати й розстрілювати рідних батьків та матерів, братів та сестер, грабувати майно своїх людей, засилати їх у Сибір, відбирати останній шматок хліба, а тим самим відбирати від них життя в найжорстокіший засіб — голодом.

Чи не за ці ж усі гріхи несемо ми такий тяжкий хрест нашого життя?..

Навіть і тепер підносимо моління перед Господом Богом, просимо його милосердя й допомоги, а своїх обіцянок не дотримуємося, ігноруючи тим самим і свої моління.

Не виконуємо ми однієї з двох найбільших заповідей, на яких, як сказав Ісус Христос, увесь закон і пророки стоять, а саме: "Люби свого ближнього, як самого себе".

Невиконання цієї заповіді не треба дошукуватися та потайки залазити в душі. Це ми робимо відверто, навіть з хвалькуватістю. І не тільки не любимо ближнього, а й з ненавистю ставимося один до одного. Обливаємо один одного "помями", вживаючи різних непристойних слів та виразів.

Бувають такі випадки і на ґрунті релігійному, а особливо з потрясаючою ненавистю діється це на "полі бою" політичному. І не тільки цивільними особами, а навіть і священослужителями наших церков.

Виходить, що ті всі нещастя, мордування, жа-

хи, тортури, катування і ті всі найнеймовірніші страждання нашого народу, які були раніше і які і в теперішній час шаліють на нашій, не своїй землі, нас до цього часу нічому не навчили.

Сувора доля розкинула нас по всьому світі, а Господь Бог ще змилосердився над нами і допоміг нам живими й здоровими прибути на місця нового поселення. А коли добре вдумаєшся, то повстає запитання, чи це варто було? Чи наше тут перебування є допоміжним чинником у визволенні наших братів та сестер з неможливої для опису неволі червоних катів, чи навпаки? Мабуть, що останнє правдивіше. Бо ми і совісти не маємо, і людей не соромимось.

Ми й перед чужинцями, навіть на пресових конференціях, висловлюємо недовір'я один одному, називаючи братів своїх ім'ям ворога нашого народу. Тим часом добре собі усвідомлюємо і в душі (де хоч трохи іскриться совісти) відчуваємо, що говоримо неправду. І, головне, що всі й знаємо, що ним же, цим "ворогом", пролито немало святої крові за батьківщину.

А для чого ж це робимо?

Що примушує робити таку неправду?

Першим злом цього є ненависть, а значить відступлення від Господа Бога.

Другим злом є самолюбство й самовпевненість. "Портфель" Президента невільної покищо нашої української держави, кожен із претендентів на провідників хоче взяти до своїх рук, будучи впевненим, що тільки він зможе "вибороти" і "дати" щастя нашому многостраждальному народові.

Третім злом є тайно замасковані агенти червоних катів, які вживають усіх засобів і хитрощів, аби не допустити нашої спільноти до об'єднання.

А вже час, час прийти до згоди. Час правдиво прийняти до серця найпершу й найголовнішу заповідь: "Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім розумом своїм".

І тоді можна бути впевненим, що й друга заповідь: "Люби свого ближнього, як самого себе", буде видержана, і Господь Бог почує наш клич, наші моління, наші тяжкі страждання, змилюється над нами і пошле нашому народові щастя й добробут.

**
*

Допоміжним чинником у всій ганебній роботі червоних катів і їх найогидніших учинках по селах України були члени т. зв. К. Н. С. (Комітету Незаможних Селян). Членами якого були ледарі, п'яниці, гультьяї та картярі.

Червоні кати взагалі користувалися великими послугами темного елемента, а тому й по селах України розставили свої сіті під вивіскою КНС і туди назбирали такого елемента, який занадто добре їм і послуговував.

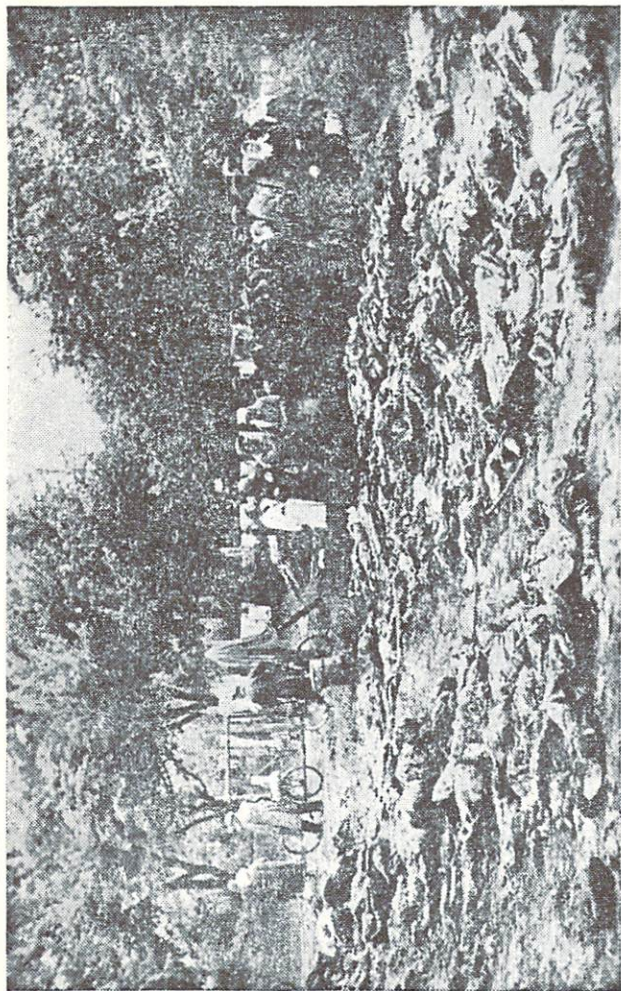
Після того, коли найогидніший із катів сказав: "Жіть стало лучше, жіть стало веселей", ці комітети розпущено.

Крім того катам допомагали молоді люди, що супроти волі своїх батьків пішли до них на послуги.

Молодь червоні кати гуртували в Комітеті Союзу Молоді, т. зв. КОМСОМОЛ, куди в останніх роках мусіла "добровільно" вступати вся молодь, хлопці й дівчата.

Шукають рідних...

Труни з братської могили.

HOMO-GORILLA

ACHIEVEMENTS OF THE U.R.S.R. AFTER 50 YEARS OF EXISTENCE

THE HUMAN VICTIMS

The Russian Civil War (1917 - 1921)	3.000.000
War against Finland (1918)	50.000
War against the Baltic countries (1918-19)	110.000
War against Poland (1920)	600.000
War against Georgia (1921 - 1922)	20.000
War against Japan (1928 - 1931)	30.000
War against Poland (1939)	3.000
War against Finland (1939)	400.000
Second World War (according to Khrushchev data)	20.000.000
The Red Terror (1917 - 1923)	2.390.000
Second wave of Terror of Cheka (1923-1930)	2.000.000
First Famine (1921 - 1922)	6.000.000
Second artificial Famine in Ukraine (1933)	10.000.000
Killing of "kulaks" (colectivization)	1.000.000
Third wave of Terror by the NKVD (1933-37)	1.600.000
Yezovshchina (1937 - 1938)	2.500.000
Years of Anti-war and Post-war (1937-47)	2.700.000
In concentration Camps in Siberia	20.000.000
TOTAL	72.303.000